

ELŐZMÉNY

Szóval adva van egy agyament nőszemély, aki elment egyszer egy színházba. Mindez egy tudományos ülést feldobandó, az egybegyűlteket szórakoztatni vágyó szervezők vétke volt.

Egész nap az agyfényesítőn ültem, és nem is érdekelt igazán az egész elkövetkezendő kulturális program. Beültem, mert vittek.

Nem mintha nem értékelném a színházi kultúrát. Sőt! De aznap estére már zsongott a kb. három számmal nagyobbknak érzett fejem. Aludni vágytam inkább a másnapi hasonló elfoglaltságom miatt.

Hosszas rábeszélésre engedtem a többieknek és elbuszoztunk a kultúrházba.

Sötét lett a nézőtéren, mindenki lejjebb tekert a hangerőn. Remélem, nem alszom el! Ciki lenne.

Aztán kilépett valaki a függöny elé, és megkérte a nagyérdeműt, hogy legyenek szívesek elcsomagolni, ha lehet kikapcsolva, a zörgő, prüntyögő, dudáló telefonjaikat, majd bemutatta a társulatot.

Nem túlzok, rögtön felébredtem. Meg sem néztem igazán, ki áll a bordó bársony előtt, de ez a hang...! Nem a bugyim esett le tőle, pedig megvolt hozzá a hangszín is. Ám nem ez volt a lényeg, hanem az, ahogyan a hangjával bánt. Kellemes, simogatóan mély zengésű, felpezsdítő és ringató volt ez a hang. A zsigerekig hatolt belém. Ekkor néztem meg igazán az arcát. Kellemes, átlagos férfiarc. Nem csúnya, de nem is szépfiús. Egy ember állt a színpadon, aki tisztában van önmagával, értékeivel, nem hivalkodó és nem ripacskodó. A hangja körbefogta, és csodálatossá varázsolta személyét.

Az volt a baj, hogy nem csak önmagát emelte ki eddig megtapasztalt hasonszórú társai közül, hanem engem is rabul ejtett.

A darab nagyon tetszett. Az úr sziporkázott, remekelt és ezzel remekeltette társait is. Már akire ráfért. Úgy láttam, mindenki élvezkedett, úgy a színpadon, mint a nézőtéren.

Hát így kezdődött.

Itthon elmeséltem, milyen fergeteges komédiázást láttam. Gondoltam, ezt másnak sem szabadna kihagyni. Többen ajánlkoztak is rá, hiszen nevetni mindenki szeret. Mivel nem három belépő kellett a túljelentkezés miatt, gondoltam érdeklődöm, kiadnak-e egyszerre ennyi jegyet egy embernek, ezért odatelefonáltam egyik délelőtt. Hosszan csörgött, már azt hittem, kihalt a színház, vagy a szokásos műsor megy: foglalt vagy nem veszik fel.

Felvették.

Jesszus! Ugyanaz a hang, mint ott a függöny előtt. Ugyan azzal a színnel, selymességgel. Azt hittem, elejtem a kagylót. Bemutatkozott, és kedvesen érdeklődött, miben segíthet. Rögtön elkezdett egymillió hangya cirkulálni a talpamtól a fejem búbjáig. Szerintem még dadogni is elkezdtem. Vajon fiú voltam abban a pillanatban vagy lány? De csakis lány lehettem, mert ez az a férfihang volt, amelyiktől teljesen meg- és belezavarodtam a mondandómba.

Nem tudom más ismeri-e azt az érzést, amikor egy ellenkező neművel szemben már az első pillanattól kezdve kölcsönös szimpátia alakul ki? Na, valami ilyesmi rezgett a telefondróton. Beszélgettünk, még nevetgeltünk is pár percig, érzésem szerint tovább, mint azt a téma megkövetelte volna.

Megmondtam, mit szeretnék, és mi okból kerültem erre a telefonszámra. Emlékezett. Már nem rám, hanem arra a bizonyos előadásra, és bizonygatta, hogy ők is nagyon jól érezték magukat odafönn, ami természetesen a mi érdemünk volt. Én visszaadtam a bókot, és még labdázgattunk egy darabig.

Amikor letettem a kagylót, akkor jöttem rá, hogy de bunkó voltam, még be sem mutatkoztam. Ez azután többször is eszembe jutott, hogy hátha ezen múlt volna, hiszen nem létezik, hogy rosszul éreztem a kölcsönösséget.

Elmentem a jegyekért és nem láttam ugyan, de a hangját hallottam, és az a röhej, hogy ez is elég volt. Biztos érdekesen néztem volna ki dadogva, összecsuklott térdekkel, ha élém toppan.

Na, inentől nem volt megállás a lejtőn. Amikor elmentünk megnézni a darabot, szinte csak őt néztem, és csak őt láttam.

S hogy teljes legyen az áhítatom, az előadás végén kis ünnepség keretében szívmelengető hangulatot teremtett, amikor elbúcsúzott a közönségtől. Majdnem bőgve kirohantam, mert ez már sok volt. Nem voltam az idő tájt érzélgősségre felvértezve. Túl sok minden összejött, és ezt már nem bírtam. Egy barátnőm lényegmevlátóan azt mondta, hogy ott, az a férfi, és amit teremtett, azt testesítette meg számomra, amit eddig valószínűleg hiányoltam az életemből. És ott, akkor döbbsentem rá, hogy mi is az.

De a legrosszabb csak ezután jött. Ez az elérzékenyült hangulat nem és nem akart távozni még napok múltán sem. Arról nem beszélve, hogy nem tudtam megmagyarázni nemhogy ezt, de azt sem, hogy miért nem tudok kiverni a fejemből egy embert, akit kétszer láttam, és hét percet beszéltem vele telefonon.

Lépten-nyomon megbántódtam, gombóc szorongatta a torkom. Elbőgtem magam a legkülönbözőbb időpontokban és helyeken, főleg, ha szóba jött a beavatottakkal az a bizonyos személy.

Senki sem értette, főleg én magam, mi is történt velem. Velem, aki megrántotta a vállát a túlcsondult érzelmeknél, bármikor lelki segélyszolgálatot tartott a legképtelenebb helyzetekben, és talán hozzásegítette az illetőt a megoldáshoz.

Ezután mi sem természetesebb, mint önmagam sanyargatása végett – de szeretünk is szenvedni! –, telefonáltam többször is, igaz, mindig volt rá okom különböző megbízások miatt, hátha... De többet nem jött be a véletlen.

Utána egyre több előadásra akartam elmenni. Csak lássam, csak halljam!

Ám mégsem úgy álltam hozzá, mint a híres emberekért rajongó csitrik, hogy azért megyek, hogy fölhívjam magamra a figyelmet és illegessem magam. Én egy csöndes sarokkal is beértem volna. Nem kell, hogy észrevegyen, elég, ha én látom, ha hallom a hangját.

Rögtön nem jött össze további színházlátogatás – Egyedül meg mégsem állíthatok oda! –, de végül sikerült. Rá jó pár hétre láttunk egy komolyat is tőle.

Már egy ideje piszkálta a csőrömet ez a darab, de olyan embereket kellett keresnem rá, akik megértik, és meg merik érteni ésszel és szívvel.

Hát mit is mondjak! Nem találtam, és még mindig nehezen találok szavakat, arra, amit láttam. Ebben a műfajban, játékaival olyan magasra tette a mércét, hogy nem tudom, valaha – az én nézőpontomból – át lehet e vinni, esetleg följebb helyezni.

Teljesen a lelkemig hatolt. Egy személyben volt hóhér és vétkes, szenvedtető és az, aki szenved, félelmet nem ismerő vagány és remegő lelkű, szeretetre éhes áldozat.

Ha eddig kételkedtem volna a tehetségében, innentől már nem lehetett.

Kész. Ezek után végérvényesen elbuktam. Nem tehettem mást, hányódtam az érzelmeim tengerén, és nem láttam a partot.

Próbáltam elfelejteni, utálni, hogy majd pont én kellene neki, a szürke ember. Neki, aki fenn áll a színpadon, kivilágítva, tehetségesen. Pont engem venne észre, akinek semmi köze ahhoz a világhoz, az ő világhoz.

És mégis, mégiscsak előfurakodott, hiszen nem tudtam elfojtani. Már ébren is láttam, hallottam.

Nem! Nem! Nem!

Meg fogok bolondulni! Ez már tuti!

Nem számított, hogy már hónapok óta nem láttam, ugyanolyan elevenen élt bennem, mintha ott lenne, teljes életnagyságban előttem.

Mit akarok, mit akarhatok én egy ilyen embertől?!

Bújtam a pletykalapokat, női magazinokat – én, aki eddig nem vettem kezembe ilyeneket –, igaz, csak átlapozás szinten, hátha megtudok valami olyat róla, ami befejezheti végre az agyammal ezt a tragikomédiát. Teszem azt, van nyolc gyereke, s ha nincs is, de felhőtlen boldogságban él a feleségével már idestova húsz éve. Vagy pedofil, nem szereti a nőket, csapodár, nőfaló kéjenc. Derüljön már ki valami – számomra – negatívum!

Persze semmi és semmi. Még jó sem. Pedig mennyire drukkoltam. Magamnak. Neki nem kívántam semmi rosszat.

Mi következik ebből?

A net világában elmentem a következő havi műsorért, miután megfogadtam, hogy emiatt a hányattatás miatt be sem teszem a lábam többet oda.

Csak ne akarna kiugrani a szívem a helyéről, amikor felmegyek a lépcsőn. Tudom, hogy ezt nem az emelet okozza.

Úgy szeretném látni, és annyira nem szeretném!

Olyan határozatlan vagyok. Vagy mégsem?